

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Lidelsens Vej

Citation: Dalgas, Ernesto: "Lidelsens Vej", i Dalgas, Ernesto: *Lidelsens Vej*, udg. af Henrik Schovsbo , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 196.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgalideval-shoot-idm139862323963312/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Lidelsens Vej

Saa raaber nogle Romantikere: »Tilbage, tilbage i den almindelige Kirkes Skød! Men det Skridt, som er gjort, kan ikke gøres om, saa ubetænksomt der end blev gjort. Den Dreng, som løb af Skolen, før han blev voksen, bliver en daarlig Mand; men lidet kan det nytte ham at vende tilbage til Skolebænken.

Kun een Vej er der, den simpleste og dog den sværeste, Redelighedens Vej, Selverkendelsens Vej, Lidelsens Vej. Lutheranismen har opløst og adsploret Folket i løsrevne Personer. Og alle disse enkelte fortaber sig i romantiske Syner og sekteriske Illusioner i Stedet for at erkende sig som det, de er: de ensomme, og frivillig vandre ad Ensomhedens og Lidelsens Vej og ydmyge sig under Sandheden og Virkeligheden. Ja, det er en Lidelse at give Slip paa Fantasilivet og Følelsessvalgeriet. Der er ikke her noget sødt, noget tillokkende, dejligt o. s. v. i Pastor Petersens Stil; kun eet skal siges om denne Vej, at den er i Overensstemmelse med Sandheden, at den er Pligt, og ikke et Ord mer. Om de tusinde enkelte ad denne Vej atter kan blive til et Folk, det er der ingen, der ved. Men eet er sikkert. Nye Følelser, nye Fantasier, nyt Vrøvl gør det ikke af. Kun den klare, bitre, rationelle Medicin kan læge, hvis noget kan det.

Men maaske er Giften trængt for dybt ind, maaske har den gennemtset hele Legemet som en venerisk Syge, saa Folk overhovedet ikke forstaa, hvad det er at være sanddru. Da vil denne løgnagtige og hykkelske Kultur gaa til Grunde en Gang, naar Skyregnen falder, og Strømmene kommer, og Vindene blæser; thi saaledes gaar det som bekendt alle Huse, der er bygget uden fast Fundament.»

Det var et gammelt Regnskab, som Salomon her fik opgjort. Egentlig skrev det sig fra den Dag, da han som Barn blev slæbt frivillig op til Alteret for, som det hedder, at æde og drikke sig selv til Dønnen.

Atter spillede nu Konfirmationskomedien i disse Dage i Stadens Gader, og umyndige Læredrenge og Skoledrenge blev forvandlet til modne og myndige Kristne efter Christian den Sjettes Recept.

Salomon hørte Pastor Petersen i Kirken lægge et evigt Ansvar paa disse smaa Sjæle, som tog det hele saaledes, som Pastor Petersens Taler bør tages, som en Skyld, der skulde tages imod, fordi det hørte sig til, men som ellers ikke betød noget, saa snart man kom uden for Kirken. Og om Eftermiddagen saa han dem trække ud til Jomfrulunden